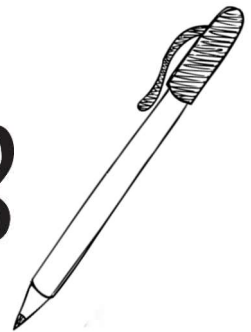

ציפי

זה היה בערב פסח תש"פ, בסגר הראשון והרציני של הקורונה, כשהכל היה מלא דרמה ומתח וריגוש. הסגר היה סגר. השתיה בבית הייתה שהיה בבית, עם כל הילדים והעבודה הסיזיפית סביבם.

זה היה הזמן האידיאלי מבחינתי לחשוב על משהו אחר, כדי לברוח אליו מוחית.

הצעתי לאחיותי המאומצות להוציא את הטורים שלנו לאור כספר. התגובה הייתה נלהבת. התחלנו לאסוף את הטורים שכתבנו, גילינו תגליות משעשעות שהוציאו אותנו לגמרי מהסגר והתקופה.

כשכתבנו את הטורים התמקדנו בניגודי האופי ביננו. בחוויות האטרקטיביות שנוצרו במהלך החגים, המועדים וסתם ימים של חול.

גילינו שאנחנו לא סגורות עם עצמנו לגבי שם המשפחה שלנו: האם הוא דייטש או דייטש? ואני חשבתי שבכלל הורביץ...

בסופה של כתיבה הייתי צריכה לאמץ את מוחי כדי לדעת בוודאות כמה ילדים יש לי בעצם, מה שמותם וגילם.

האם הגדול הוא אברמי או ארי? חוץ ממנו, דבורי ולאהלה, יש ילדים נוספים? זה דרש עבודת מחקר. תודה למירי אחותי המגיהה שהצילה אותי מבושות גדולות מדי.

ו - מתי אנחנו מתחילות את הסדרה הבאה ???

היה קצת משעמם לאחרונה, ובשבילי זה היה נורא.

כמי שהעשייה ממלאת את דמה באדרנלין, והעומס הוא זה שמזריק
לה אנרגיה, הייתי חייבת לחשוב על משהו שיוציא אותי מהנמנום
המתמשך.

אירועים מסעירים אחרים לא קרו משום מה.

חיוש לא עברה דירה מצפת לבאר שבע, עד לשידוך הבא אצל ציפי
עוד יקח כמה שנים, ויהודית מסתדרת נפלא בסמינר, גם בלימודים
וגם בחברה. אף אחד לא נפל ב"ה. גם לא היו הסבות מקצועיות
באופק.

עולם כמנהגו נוהג.

אין דרמות .

ואז הגיעה העבודה על הספר וניערה אותי מהקיפאון האישי והמשפחתי.

פתאום היו הימים מלאי צבע ורעש של פעילות.

סקיצות התעופפו באוויר, רעיונות לכריכה עלו וירדו, צריך היה לתאם זמן לצילום ולסגור עם הגרפיקאית, לקבל בהכנעה את הערות המגיחה ולתקן את החומר בהתאם, וכמובן לעמוד בקשר עם המעמדת.

זה בדיוק מה שהייתי צריכה כדי שוב לפרוח !

בין משימה למשימה בחזית הביתית, עניתי לטלפונים, אישרתי או התנגדתי, התדיינתי והתווכחתי. שוב נפל על כתפי תפקיד איסוף הכספים לקופה המשפחתית, שהפעם שאבה לתוכה סכומים, והזכרתי לכולן כמה עוד הן צריכות להעביר.

העולם שוב היה מענין וצבעוני ומלא חיות.

מה לעשות, יש אנשים שפורחים דווקא תחת לחץ.

אני למשל...

וכך ירד לו הספר לעולם.

גילוי נאות: כשהתחילו הדיונים ב'משפוחה' בעד הספר או נגדו (האמת היא שלא היו מתנגדות, אבל אם יש דיון, תיאורטית צריך לכתוב כך, לא ?) היה ברור לי שאני בעד, לא בגלל שריחמתי על הוצאת הספרים שאין להם מספיק ספרים לשווק, אלא בגלל שזה היה תירוץ מצוין בשבילי להיפגש שוב עם 'אחיותי' היקרות, שמאז שהמדור הסתיים, הקשרים בינינו הדלדלו.

שיערתי שיהיה כיף לעבוד איתן ועדיין לא חשבתי על התוכן ועל הקוראים.

אבל, ברגע שסיימתי לקרוא את הקובץ המאוגד מהעורכת (תודה רחלי, היית יעילה, כרגיל) קלטתי שזה עוול להשאיר את הקובץ הנפלא הזה בארכיון של המחשב. והספר חייב לצאת לאור !

קראתי והתענגתי מכל מילה, לפעמים אפילו צחקתי בקול (ש..ש...
אל תגלו!) התרשמתי מההתפתחות האישית של כל אחת מאיתנו,
(מעניין, במהלך הכתיבה, פחות הבחנתי בכך.)

זאת היתה חוויה אמיתית.

ועוד משהו קטן ואישי, כשכתבנו את המדור הסתתרתי תחת שם עט,
אבל מיד לאחר שגמרתי לקרוא את הספר ברצף, הרגשתי שמחה
והתרגשות גדולה ואולי אפילו מעט גאווה (במינון המותר!).

כעת כבר לא חשתי צורך להסתתר תחת שם בדוי, והנה אני חותמת
בפניכן בשמחה ובתקווה שגם אתן תהנינה ותתקדמנה.

שלכן -

יהודית היידה

יפוצית

אָהה... איזע גס שכתפי הצרות
עוד נותרו במקומן, ונשימה באפי
וטָרם דבר, גבירותי הקוראות
תסכונות שמרטפות השקעו מכספי...

יש אתגרים בחיים, ויותר
מכפי שנראה מופסל סמינר
להפיק רב מכר - כך מתברר
זה סוּחַט אפילו מ...מבחן גמר.

יש אתגרים בחיים, והרבה
זה הספר יעיד בפניכן
וכדי לסכם שהיה שונה
תצטרכו לעמל ולקרא,
כי תורכן !

לקבץ את החומר וגם לערוך
לעצב בעמל פונטים וגריד
לרוץ לבית דפוס ואחר כך לכרוך
ואופס ! טעות עתק שמש, מחריד !